

Het verloren schaap: het vertrouwen - V. Duyck 2010

Homilie 24ste zondag C-jaar / bij Lucas 15:1-10

Vincent Duyck – 11/12 september 2010

Vrienden, als je dit weekend van preek bent, is dat eerlijk gezegd 'a hell of a job'. Ik kon mijn preek bijna niet rap genoeg aanpassen volgens het nieuws dat binnenkwam. Hij is dan ook wat langer geworden dan ik dacht, ik hoop dat je mij dat niet kwalijk neemt, het is gewoon een poging om even samen op weg te gaan. Want vrienden, als Jezus vandaag die parabel vertelt over een herder die op zoek gaat naar zijn verloren schaap, dan denk ik dat Hij daarmee recht in onze actualiteit zit. Als je het nieuws van de voorbije weken wat gevolgd hebt, dan zie je in zekere zin die parabel steeds terugkomen. Er lijkt vandaag bij heel veel mensen, en ook bij ons denk ik, een kwetsbaar schaap uit de kudde verloren te lopen. En ik denk dat dat schaapje een naam heeft. Het luistert naar de naam 'vertrouwen'. Als je het nieuws bekijkt, de krant openslaat, dan zie je bijna voortdurend het vertrouwen naar de wildernis van het wantrouwen lopen. Ik bedoel het als volgt...

Onze kerk is de voorbije dagen, weken niet meer uit het nieuws geweest. Vrijdag was er dat onthutsende eindrapport van de commissie Adriaenssens, vanmiddag de mededeling dat Roger Vangheluwe niet langer in het bisdom verblijft en maandag komt er nog een persconferentie van onze bisschoppen. Iedere dag lijkt er wel weer iets nieuws naar boven te komen.

En, vrienden, je merkt heel verschillende reacties. Veel mensen vertellen op vandaag dat ze geen vertrouwen meer hebben in de kerk. Ze voelen zich - zeg maar - niet meer thuis in die kudde. En aan de andere kant hoor je dat er ook mensen de berichtgeving beu worden. De mediastroom maakt hen wantrouwig, de acties van het gerecht schijnen twijfelachtig. Het schaapje vertrouwen lijkt zijn valiezen gepakt te hebben in de kerk, in de media en in het gerecht.

En ik weet het, vrienden, als ik dat hier zo zeg kan dat zwaar of zelfs pessimistisch klinken. Maar het is niet zo bedoeld. Integendeel, want wat Jezus vandaag vertelt is eigenlijk goed nieuws, het gaat over hoop. Eigenlijk gaat het vandaag over de vreugde van mensen die hun vertrouwen terug gevonden hebben. En ik zou daar met jullie graag even in binnen stappen. Laat ons even mee op stap gaan met die herder die zijn verloren schaap zoekt. Misschien kunnen we iets ontdekken voor onze zoektocht naar hoop en toekomst.

Het eerste dat opvalt bij onze herder, is dat hij zijn kudde van 99 schapen achterlaat in de wildernis. En dat is niet evident. Je zou kunnen zeggen dat hij 99 zekerheden loslaat om er eentje te kunnen terugvinden. Trouwens, je hoort nergens waarom hij dat eigenlijk doet. Is het vanuit het verdriet dat zijn schaap weg is, of is het vanuit de hoop dat hij het zeker zal terugvinden? Ik denk, vrienden, dat wij vandaag hetzelfde meemaken. We zijn allemaal, op onze eigen manier aan het zoeken hoe we verder kunnen gaan in onze kerk, in ons geloofsverhaal.

En waarschijnlijk speelt er bij iedereen wel een dubbel gevoel. Enerzijds een verdriet omdat er een pak zekerheden zijn weggefallen en nog zullen weggefallen: onze kerk zal er nooit meer uitzien zoals voorheen. De tijd van de kerk met antwoorden is voorbij. Het is een kerk geworden die moet ver-antwoorden. We zijn een

gemeenschap geworden die zelf moet beginnen zoeken naar woorden. Voor wat er gebeurd is, voor hoe we ons voelen, voor wat er nu moet gebeuren, voor datgene waar we eigenlijk willen voor staan.

Maar anderzijds vrienden, groeit er ook een voorzichtige hoop. De hoop dat er juist hierin een kans ligt. Een kans om iets terug te vinden dat we al een eindje kwijt zijn. Dat schaaap van vertrouwen. Maar daarvoor moeten we nog even onze herder volgen.

Want, vrienden, hij laat niet alleen zijn kudde, zijn angstige zekerheden los. Hij stapt ook de wildernis in. Dat wil zeggen, hij gaat op weg zonder kaart want in de wildernis heb je weinig of geen oriëntatie. Het enige dat je kan doen is verder gaan en uitkijken naar sporen van het beestje dat je zoekt. En een pittig detail, vrienden, we horen op geen enkel moment hoe lang die herder heeft moeten zoeken. Een paar weken, een paar maand, een jaar... je weet het niet.

In mijn gevoel, vrienden, staan wij vandaag voor dezelfde uitdaging. We kunnen misschien wel verder willen gaan, maar we weten nog niet goed waarheen. We zijn omgeven door de wildernis. Hoelang zal die storm rond de kerk nog duren: een paar weken, een paar maanden, een paar jaar? We weten het niet. De informatie in de media, zoveel commentaren en opinies vormen bijna een oerwoud van vragen en uitdagingen. Maar, vrienden, de houding van onze herder toont wel dat je dit beter niet uit de weg gaat.

Het is juist in die wildernis, in het debat dat vandaag op gang komt, dat er sporen liggen van het vertrouwen dat we zoeken. Er schuilt daar een uitnodiging in, vrienden. Een uitnodiging om met heel veel aandacht en een open blik die wildernis in te stappen. Ik denk dat we alles wat er vandaag rond kerk en geloven gezegd wordt niet uit de weg mogen gaan. Ook al is dat niet altijd even aangenaam. Het kan pijn doen, het kan je onzeker maken. Maar het hoeft ons niet bang te maken.

Want angst is een heel slechte gids. Was die herder bang geweest, dan was hij bij zijn negenennegentig schapen gebleven. Dan had hij nooit hét moment van zijn leven kunnen meemaken. Dat moment waarop hij zijn dierbaar schaaap op zijn schouders kon leggen. Anders gezegd: het moment waarop hij vol vertrouwen zijn schouders er weer kon onder zetten.

Ik vermoed, vrienden, dat we vandaag uitgenodigd worden om er ook onze schouders onder te zetten. Maar wat gebeurt er als je nu zo'n schaaap op je schouders legt? Ik denk dat je twee dingen voelt: de warmte van het beestje en zijn vacht die af en toe ne keer stekt. In de komende tijd, vrienden, zal het af en toe nog ne keer 'stekken'. Het verdriet, de teleurstelling en de pijn van zoveel slachtoffers van seksueel misbruik zal blijven prikken. Het zal er ons aan herinneren dat we op de eerste plaats hen meedragen. Een gebroken levensverhaal dat schreeuwt om beluisterd en geaccepteerd te worden. Maar ook de zoektocht naar wie er verantwoordelijk is, wat die verantwoordelijkheid precies is, hoe er een cultuur en een structuur kon bestaan waarin zoveel lijden ontstond, ook dat zal nog even blijven prikken. En dat zal ons wakker houden, dat de boodschap van het evangelie, van een liefde zonder grenzen of oordeel helemaal niet eenvoudig is.

Maar ik geloof, vrienden, dat het niet alleen zal 'stekken' in de komende tijd. Heel voorzichtigjes is er hier en nu een warmte aan het binnenkomen. Misschien voel je dat

ook, maar doorheen de voorbije maanden zijn we dichterbij elkaar aan het komen. We beginnen - wellicht meer dan vroeger - aan elkaar te vertellen. Over ons eigen verhaal, ons eigen verdriet en onze eigen vreugde. Over ons geloven en twijfelen, over onze hoop en zorgen. En dat is een enorm -zeg maar goddelijk- geschenk. Dát is heel voelbaar het schaap van vertrouwen dat we zoeken. Vrienden, broers en zussen van mij, ik zeg het recht uit mijn hart: jullie zijn bedankt voor jullie schouders, voor jullie warmte. Amen.